

Om prakkerfogeden Rasmus Jensen i Almsted

Fra fortællingen "Det gamle Als" ved Henrik Ussing

E prakkerfoue i Almstej var en Ærøbo, fortæller **Kirsten Eriksen**, og vi kaldte ham altid, Gamme Rasmus. Hans kone hed Synne, og så længe de var stærke nok til det, hjalp de hverandre at stryge sten (stenene blev ikke brændt og kunne derfor bruges til indvendige mure). Rasmus var lidt kejtet (tog forkert på tingene). Når han somme tider hjalp hjem i høsten og han for eksempel skulde række ærter af vognen, kom han altid fejl i lagene og stod og sled i dem, så han svedte og dampede og var helt sort om aftenen. De havde en søn der hed Thomas, kaldtes Tammes. Han havde "bedt op", havde gået til konfirmation sammen med sin moder. Han blev missionær nede i Afrika, og han skikkede somme tider Gamle Rasmus lidt skillinger, og den missionær var Rasmus jo glad for og vilde gerne snakke om. Så havde de en datter der hed Mitrin (Marie Katrine) hun fik et barn sån sides ved (det formodes at det drejer sig om et for tidlig og dødfødt barn) og det tog hun og moderen og brændte. Det blev opdaget og de kom i e gaf (hullet = arrest) en tur.

Da konen siden døde og Rasmus ikke længere kunne arbejde, blev han prakkerfoged og gik på omgang hos bønderne og fik onnen (middagsmad). Der var just 7 bønder og hver søndag fik han mad hos os. Han skulde altså jage alle bosser (håndværkssvende) og bejfolk (bedefolk og tiggere) ud af byen. Men e bosser forlangte af ham, at han skulde have et skilt på sig, ellers vilde de ikke lystre ham. Så lavede smeden en jernplade, hvor der stod politi på, den havde han fastsyet på ærmet. Men somme tider narrede de ham alligevel og gik bag om byen og kom ind ved den anden ende.